

Štev. 9

Maj 1941/42-XX

Letnik 72

Cv. Golar

Zasmejalo se je sonce

Zasmejalo se je sonce,
da se gora je vzbudila —
rdeča resa, beli teloh
sta izpod snega priklila.

Zvonček že zveni iz zemlje
in se v gorkem vetru maje,
kliče, vabi mlade svate
na pomladne, sladke raje.

Že čebela je svatica
prva pribrenčala v gosti,
mrzli bili so ji dnevi,
dolgi bili zimski posti.

Zgodaj vstal je že citronček
in sedaj medico srka,
a iz gozda čuj odmeve:
žolna po kostanju trka.

Tudi čmrlj, debeli striček,
se izkopal je iz maha —
v novem plašču glej junaka,
ki na mačici tam jaha.

Že nastavlil sončni griček
je trobentico na usta,
to vam poje, piska, vriska,
nič več zemljica ni pusta.

In po gozdni tam stezici
drobna mravlja gre veselo —
vsa še trda je od zime,
a mudi se ji na delo.

V žarkih, biserih, plamenih
se leskeče gozd, dobrava —
cvetje, rosa, dih pomladi,
petje ptic po jutru plava.

